

Sürgün

APH PROJECT

Sürgün

SÜRGÜN

Anlatan A.K.

Senarist Mina Leila

Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi

SÜRGÜN

Copyright © APH ve AST, 2018

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates Silenced of Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO: 1-9-0418EB-CAN

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

Editörün Notu	1
Tanıtım.....	2
Yalnızlaştırılmışım... ..	5
15 Temmuz "Sözde" Darbe Girişimi.....	6
Ben de Tutuklanıyorum... ..	8
Hastalar Koğuşu.....	12
Beş Ay Boyunca Güneşi Görmedim.....	14
Allah'ım Dayanamıyorum, Ne Olur Al Canımı!.....	16
Kardeşıme Kavuşuyorum!	20
Tahliye Olmuştum!	21
Hakkımda Yeniden Tutuklama Kararı Çıkartılıyor!.....	24
Köylüler Bizi İhbar Ediyor!	25
Kapana Sıkışmış Gibiyiz... ..	30
Tek Çare Gitmek!	31
Nihayet Yunanistan... ..	34
Amerika Gerçekten Maceralarla Dolu.....	36
Ve Kanada... ..	37

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 başarısız darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur. Hikayede kullanılan görseller de benzer mağduriyetleri yaşayarak ülkesinden ayrılmak zorunda olan bir lise öğrencisi tarafından çizilmiştir.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır

Tanıtım

AST- Advocates Silenced of Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi
(APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates Silenced of Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160.000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16.000 kadın ve yaklaşık 700 çocuk dahil 60.000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates Silenced of Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askı ya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen

toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılmak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“*SÜRGÜN*” başlıklı bu eser uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan hikayelerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project’ olarak editörün notu

Yalnızlaştırılmıştım...

Etrafımdaki herkes yavaş yavaş yok olmaya, gülümseyerek selam veren yüzler beni görünce yön değiştirmeye, karakterimi, işimi ve çalışkanlığımı metheden kişiler arkamdan kulis yapmaya başlamışlardı. Hiç bir kötülüğümü görmeyen insanlarca düşman seçilmiştim... Onlar taraflarını seçmişlerdi ve maalesef ben karşı tarafta kalmıştım. Suçum mu? Gördüğüm yanlışları dillendirmiş, ben de kendime "kral çıplak!" diye haykıran cesur insanların safını seçmiştim.

Ülkenin seçkin üniversitelerinden birinde "Siyaset Bilimi" alanında kariyer yapmış bir akademisyendim. Bana karşı yapılan muameleye "cahillik" desem, cahillik de değildi yani... Eğitimle giderilemeyecek, ne yazık ki çözümü olmayan bir cahillikti bu...

Üniversite dergisi için yazdığım çalışmalar -ki hakem sürecinden geçmişlerdi- yayınlamamaya başlandı önce... Artık yurtdışı konferanslarım denetleniyordu. Yol harcırahım da -fakülte senatosunca onaylandığı halde- bana ödenmedi. Üstümde ciddi bir mobbing vardı. Benden üç maymunu oynamamı istiyorlardı; Görmeyeceksin! Duymayacaksın! Bilmeyeceksin!

Bir insan, bir vatandaş olarak sessiz kalabilirdim belki ama uzmanlık alanı "Siyaset Bilimi" olan bir akademisyen olarak nasıl sessiz kalabilirdim? Yurt dışında katıldığım konferanslarda Türk Dış Politikası'ndan bahsederken gerçekleri saklarsam kendime olan saygıyı nasıl muhafaza edebilirdim?

15 Temmuz "Sözde" Darbe Girişimi...

Siyaset Bilimi'nde bilinen bir kuraldır; kendinize muhalif grupları tasfiye etmek için bir meşruiyet kaynağı oluşturmanız gerekir. İşte "15 Temmuz Darbe Girişimi" de, daha ilk dakikalarından itibaren bu meşruiyete hizmet etmek için tasarlanmıştı. Bir kaç şehirde üç yüz beş yüz kişinin yollara döküldüğü, her haliyle düzmece olduğu belli bir girişim...

İstanbul'da eşimin babaannesinde oturmuşuz, çayla muhabbet birleşmiş hasret giderilmekte... Anadolu'dan (kendisi polisti) kardeşim yıllık izne gelmiş, hepimiz gayet mutluyuz. Bir ara twitterda "darbe oluyor" söylentisi çıkınca televizyonlar açıldı haliyle. Yaşım itibarıyla hiç darbe yaşamamıştım ama -işim gereği fazlasıyla okuyup araştırmıştım. Buna göre birazdan sokağa çıkma yasağı ilan edilmeliydi ve biz korkup hemen evimize geçtik.

Fakat saatler ilerledikçe hiç bir şey normal seyrinde gitmeyecekti... Daha ilk dakikalardan "günah keçisi" seçilmiş, zaten bir bir kaç yıldır ciddi baskıyla karşılaşan Gülen Cemaati üyeleri "sözde" darbenin azmettiricisi ilan edilmişti. Bu kez ciddi anlamda endişelenmiştik zira bunu bize mal edip canımızı yakacakları daha o gece belli olmuştu. Eşim, 4 yaşındaki kızım (o uyudu), annem, babam ve kardeşimle sabah 8'e kadar uyumayıp gelişmeleri takip ettik.

Sabah olduğunda bitkin düşmüş, biraz dinlenip uyumaya hazırlanıyorduk ki, yıllık izindeki kardeşimi göreve çağırdılar. Korkmuştuk ve korkularımızda da haklıydık. Gayet başarılı/ödüllü bir polis olan kardeşim, süreçte Anadolu'ya sürülmüş, her 20 günde bir görev yeri değiştirilmiş, müdürü tarafından "çocuklarını öldürürüm!" gibi tehditlere varan bir mobbinge maruz kalmıştı.

Kardeşim gitti. Gitti ve bu bizim onu "sağlıklı" bir insan olarak son görüşümüz oldu. Yaşadığı mobbing den dolayı bir süredir antidepresan kullanmakta olan kardeşim (Ali) bir hafta içinde hastalanacak ve Sinir Hastalıkları hastanesine sevk edilecekti. Orada gördüğü 35 günlük tedavi sonunda, yüksek dozda verilen ilaçlara bağlı olarak, hastalığı daha da içinden çıkılmaz bir hal alacaktı. Tedavisi hali hazırda devam ederken de, bir cumartesi günü hastaneye gelen meslektaşları tarafından tutuklanacaktı.

Güya hastanedeydi ve 35 gün boyunca ona refakat eden babam, verilen ilaçlarla evladının nasıl günden güne delirdiğini çaresizce izleyerek, doktorlara Ali'yi bırakmaları için çok kereler yalvarmıştı. Fakat ülkedeki insanların pek çoğu gibi doktorların da vicdanı devre dışı kalmıştı. Ne zamanki Ali ilaçlara bağımlı hale geldi, işte o gün hastaneden alınıp bilinmeyen bir yere götürüldü. Kendisinden bir süre haber alamayacağımız, bilinmeyen bir yerlere...

Beni de okuldan aradılar, evinize polis gelecek, "hemen gelip ifade verin!" denildi. Hiç tereddüt etmeden gittim, zira verilmeyecek bir hesabım yoktu. Nitekim polis bütün evimi arayıp hiç bir şey bulamayınca rapor yazıp gitti. Çalıştığım üniversitenin yönetimi tarafından açığa alınmışım; gittim savunmamı da verdim ve kardeşimi görmek üzere -bulunduğu şehre doğru- yola çıktım. Henüz varmamışım bile ki, komşularımız arayarak polisin tekrar geldiğini, kapıyı çilingirle kırıp içeri girerek evi talan ettiklerini haber verdiler. Oysa zaten iki gün önce gelmişler, hiç bir şey bulamamışlardı.

Kardeşimin mahkemesi için gitmişim. Kardeşim bir süre gizli bir şekilde, işkenceyle sorgulandıktan sonra nihayet mahkemeye çıkartılmıştı. Kendisiyle aynı suçlamalara maruz kalan yüz (100) polisle birlikte -itirafçı olmayı kabul edenler hariç- tutuklandılar. Bir hafta sonra ziyaretine gittiğimde sinirleri perişan olmuş, çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlayan birini bulacaktım karşımda...

Ben de Tutuklanıyorum...

Bir süre sonra tekrar ziyaretine gidecek ve cezaevine adım atar atmaz da tutuklanacaktım... Kardeşimi görmek için girdiğim odaya saklanmış olan askerlerin üstüme çullanmasıyla tutuklandım. Sanki adı bir seri katili, uzun zamandır kaçmakta olan bir dolandırıcıyı –nihayet- yakalayabilmiş bir tavır vardı hepsinde... Bana karşı çok sert ve acımasız davrandılar. İki suçluyla birlikte emniyete götürülüp saatlerce savcının bizimle görüşmesini bekledik. Bu sırada diğer ikisiyle tanışma fırsatım oldu; ikisi de adli suçtan getirilmişlerdi. Ve tahmin edeceğiniz üzere savcı onları serbest bıraktı, beni tutukladı.

Hayatımda ilk kez mahkemeye çıkmıştım. Hakkımdaki suçlamayı da orada öğrenecektim; bir süre önce üniversiteden bir arkadaşım beni arayarak bir teklifte bulunmuştu. TMSF, Bank Asya'nın gayri menkullerini satarak paraya çevirmişti. Yine Bank Asya'dan kredi çekerek bir arazi aldık. Bir de ev... Bu kapsamda ona para göndermiştim ve şimdi mahkeme o paradan dolayı beni "teröre para aktarmak"la suçluyordu. Arkadaşımı da tutuklamışlar, işkence etmişler. Hatta – tamamen seküler dünya görüşüne sahip- birinden ev almıştık, onu bile cemaate yardım ve yataklık suçundan tutuklamışlar. Mahkemeye tek tek açıkladım; borcum olduğunu, yapılan alışverişin gayet hukuki ve makul olduğunu... Türkçede "kurt kuzuyu yiyeceği zaman suyu neden bulandırdın dermiş" diye bir deyim vardır. Tam öyle bir durum yaşıyordum. Anlamıyorlar, inanmıyorlardı... Artık dayanamadım ve güldüm sadece...

Ellerimde kelepçelerle mahkemeden çıkardılar. Annem, babam ve eşim ağlıyorlardı, ben aksine hissizleşmiş gibiydim. Tek derdim kızımdı, akşam evde beni göremeyince ne çok ağlayacaktı kim bilir? Zaten son bir kaç senedir sabah evden çıkarken uzun uzun onu izliyor, "son görüşüm olabilir" diyerek hüzünleniyordum. Allah'tan askerler onun için bir video kaydı vermeme izin verdiler. Ellerimdeki

kelepçeleri gizleyerek eşimin telefon kamerasına gülümsedim. "Seni çok seviyorum! dedim kızıma, seni çok seviyorum ama bazı işlerim var ve biraz ayrı kalmamız gerekecek... Süresini bilmiyorum." Bir kaç tane de gülücüklü/öpücüklü foto çektirdim kızım için... Karşıdan trajikomik gözüküyor olmalıydık, ellerinde kelepçelerle gülen/kameraya öpücükler atan bir adam ve onu çeken gözü yaşlı bir kadın... Polis arabasına bindirilirken gördüğüm son şey ise, babamla eşimin birbirlerine sarılarak hıçkırıklara boğulmasıydı...

ADALET MÜ

UN TEMELİDİR.

Hastalar Koşuğu

4-5 metrekare hücrelerde güneşe hasret Şaban'ları, Mustafa'ları, dayak yiyip elmacık kemiği kırılmış, sonra hücreye tıkılmış, o da yetmemiş eşi, 1,5 yaşındaki oğluyla hapse atılmış Ahmet'leri, her gün dayak yiyenleri, işkence görenleri, - gözümüzün önünde- tedavi edilmediği için günden güne eriyen ve ölen insanları göreceğim, yaşam şartlarının çok ağır olduğu bir yerdi hapishane.

Gece saat 11:35... Tansiyon hastası olduğum için beni hastalar koğuşuna götürdüler. Hepsi de benimle aynı suçtan(!) içeri girmiş insanlar uyanıp geldiler. Kalp yetmezliği olan bir profesör, Kaymakamlık'ta çalışan ağır karaciğer hastası yaşlı bir amca, Zaman Gazetesi'nde şoför olarak çalışan ağır şeker hastası yaşlı adam ama en çok da tıp doktorları... Hepsi de 60 yaş üstü, gayet seçkin insanlar... 4 kişi kapasiteli koğuşa 13. kişi olarak giriş yapmıştım (2 gün sonra 14 kişi olacaktık) ve hikayemi dinleyip bana battaniye verdiler. Yatak yoktu ve yerde yatmak zorundaydım.

Bulunduğumuz şehrin iklimi soğuktu. O kadar soğuktu ki, kışın koğuşun cam ve kapıları içeriden 2-3 cm buz tutardı. Takvimler 16 Eylül'ü göstermesine rağmen inanılmaz soğuk bir geceydi. İlk gecemde yere battaniye serip, seccadelerden yastık yaptım ve titreyerek sabahı ettim. Sabahı ettim ama nasıl ettim ancak yaşayan bilir.

Tamamen helal kazancımla aldığım iki dairem vardı. Eşim bir gün bana, "şayet seni tutuklayacak olurlarsa iki daireyi de satar, en iyi avukatları tutar, seni kurtarırım" demişti. O gün ben "gerek yok, böyle bir şey yapma" demiştim. Fakat o beton zeminde geçirdiğim ilk gece düşündüm ki, burdan kurtulmak için -yılların emeği- o iki daireyi hiç düşünmeden verirdim. Yoğun bir şok! Uyanıyorum uyanıyorum aynı yerdeyim! Her defasında belki bir rüyadır diyerek açıyorum gözlerimi...

Sonraki günlerde belki alışırım diye umut ettim ama düşündükçe -ki düşünmek için çok vaktim vardı- daha kötü oluyordum. Rektörümüz hiç bir suçu olmadığı halde 28 yıl almıştı. Gayet iyi bir vatandaş olduğu halde durduk yere 4 müebbet alan

arkadaşlarım vardı. Saçma sapan nedenlerle pek çok arkadaşım korkunç cezalar almışlardı. Yaşananlar tahammülümü azaltıyordu. Şimdi ne olacaktı?!

Bu belirsizlik akıl sınırlarımı zorluyordu. Neyle suçlanacağımı bile bilmiyordum. Günlerce "şu kadar yıl ceza alsam, çıktığımda kızım kaç yaşında olacak?" diye düşündüm. Tamam, ben cezaevinde kalayım ama bu sürede o büyümese? Çıkınca büyüse de, ben kaçırmamış olsam... Daha biz yetişkinler anlayamamışken, 4 yaşında bir çocuğa olanları nasıl anlatırsınız? İki ay içersinde sadece bir kez görebildim kızımı... Görüş 2 saat olduğu halde sadece 20 dakika kalmasına izin verdiler. Ağladı, sarıldı, "baba nolur eve gidelim!" diye yalvardı ama gardiyanlar beni zorla içeri soktular. Çocuğun travmasını hayal edebiliyor musunuz?!

Beş Ay Boyunca Güneşi Görmedim...

Sabah 3:30'da teheccüte kalkıyor, ardından 5:00 civarında sabah namazını kılıyorduk. Allah'a inancı olan, ibadetlerini aksatmayan bir insandım. Fakat son yaşadıklarım inancımı sorgulamama neden olmuştu. Hala namaz kılıyor, dua ediyordum fakat düşünmeden de edemiyordum; ben masumdum, o halde Rabbim benim burda olmama neden izin veriyordu!?

Aşırı derecede gürültü ve temizlik hassasiyetim vardı ve çok zorlanıyordum. İçerde edindiğim bir arkadaşım, -gece uyuyamadığım için- yatağını bana vermişti. Tavanla yüzümün arasında sadece iki karış vardı, sadece 30 metrekare'de 13 insanın yaşadığı bir duvarları küflerle kaplı bir alan, tıpkı mağara gibi bir yerdi... Delirmek üzereydim!

Sabah 8'den akşam 4'e kadar avluya çıkış serbestti. Avlu dedimse, sonsuz göğçe açılan bir yer düşünmeyin. Güneşi görmeyen, 50 metrekarelik, on metre yüksekliğinde bir yer... Avlular arasındaki duvarlarda delikler var ve diğer mahkumlarla oralardan konuşabiliyorsunuz.

Bir gün avludayken, duvardan gelen bir sesle konuştum. Tek kişilik hücrede kalan bir başka mahkum... Neye benzediğini bile bilmediğim ama cebri olarak aynı mekanı paylaştığım bir insanla (bir sesle) konuştum. "24 yıldır burdayım" dedi ses... 93'deki Madımak olaylarından içeri almışlar. Ne zaman çıkacaksın? diye sordum... "Ölünce..." diye cevapladı... Müebbet aldım ben... 5 çocuğu vardı o sesin... Hayatlarındaki hiç bir güzelliği paylaşmadığı, hiç bir sorunlarını çözemediği 5 çocuğu vardı ve o, çocukları için artık ölü bir adamdı... Hiç bir şey yapmadım dedi, tek suçumuz protesto yapmaktı....

Önceden olsa dışardaki insanların pek çoğu gibi "suçu olmasa niye hapse atsinlar ki?" diye düşünebilirdim. Fakat şimdi, devlet mekanizmasının kurbanlarını nasıl öğüttüğünü tecrübe eden biri olarak onu anlayabiliyordum. Ben de hiç bir şey

yapmamıştım. Hiç bir şey yapmayan bir adam 24 yıldır ordaysa, benim de onunla aynı kaderi paylaşmam mümkündü. Ve bu korku beni ürpertiordu.

Allah'ım Dayanamıyorum, Ne Olur Al Canımı!

Geceleri çoğunlukla uyumuyor, kitap okuyorduk. Zaten uyumak mümkün de değildi. Koğuşların üstü hücreydi ve orda kalan mahkumların feryatları duyuluyordu. Her gece ızgaraların arasından bir çığlık doluyordu koğuşa; Allah'ım dayanamıyorum, ne olur al şu canımı! Tıkıldığı hücrede ölmeye çalışıyordu. Arkadaşları bir bir ölmüştü yıllar içinde, o da ölecekti. Gülmeden, gezip tozmadan, sevdiği bir yemeği yiyemeden, sevmeyen, sevilmeden ve belki çok istediği halde deliremeden! 150 yıl alan vardı içlerinde... 2050'de çıkacaklar, 2035'de çıkacaklar... Tabi hala yaşarlarsa... Bizi traş eden –henüz 28 yaşında- bir genç vardı; 55 yıl aldığını öğrenip dehşete kapıldım. Ya benim sonum da böyle olursa?

Koğuştaki herkes antidepresan kullanıyordu. Zira başka türlü katlanılabilir gibi değildi. Hayallerin rafa kaldırıldığı bir yer; hapisane....

Yer olmadığı için yer yatağında yatıyordum. Yatak dedimse -o soğukta- iki parmak kalınlığında bir minder... Soğuğu çekmesin diye alta gazetedir kitaptır koyup korunmaya çalışıyordum. Çamaşır yıkamaktan ellerim parçalanıyordu da görüşte annem görmesin diye saklıyordum. Geceleri tuvalete kalkanların üstüme basmalarını geçtim, yukardaki hücrelerden üstüme lağım damlıyordu.

35 kişiye bir tuvalet düşüyor zaten... Ve günde sadece yarım saat sıcak su veriliyor. Biz onu aramızda nasıl paylaştırabiliriz diye bir çözüm üretmeye çalışırken bu kez, haftada en az üç gün, 5-6 saate varan su kesintileri olmaya başladı. Tabi ki tüm bunları bize eziyet etmek adına yapıyorlardı. Bizlere hayatı daha da zorlaştırabilmek için koğuşun içine gerdiğimiz çamaşır iplerini bile kesiyorlardı.

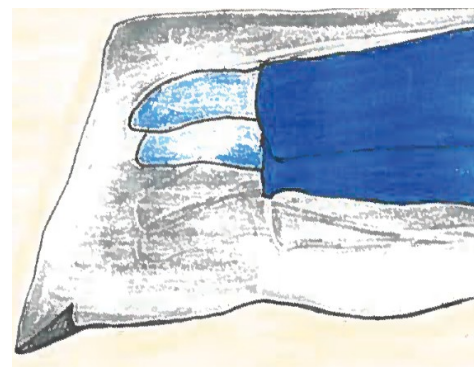
Zulmettikleri insanlar da zaten çoğunluğu hasta ve yaşlı insanlar... Ağır karaciğer hastası (Hepatit B) eski bir kaymakamlık çalışanı vardı. Adamın tedaviye ihtiyacı var ve tutup tutup, ölmeden hemen önce tahliye ettiler. Bir başkası saygın bir profesör;

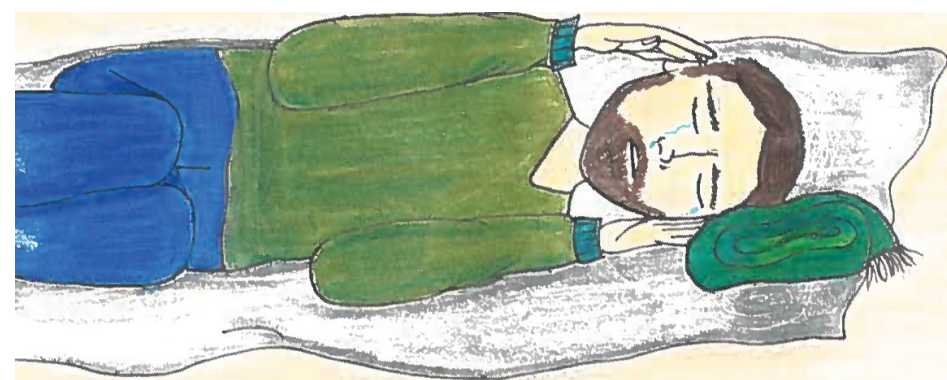
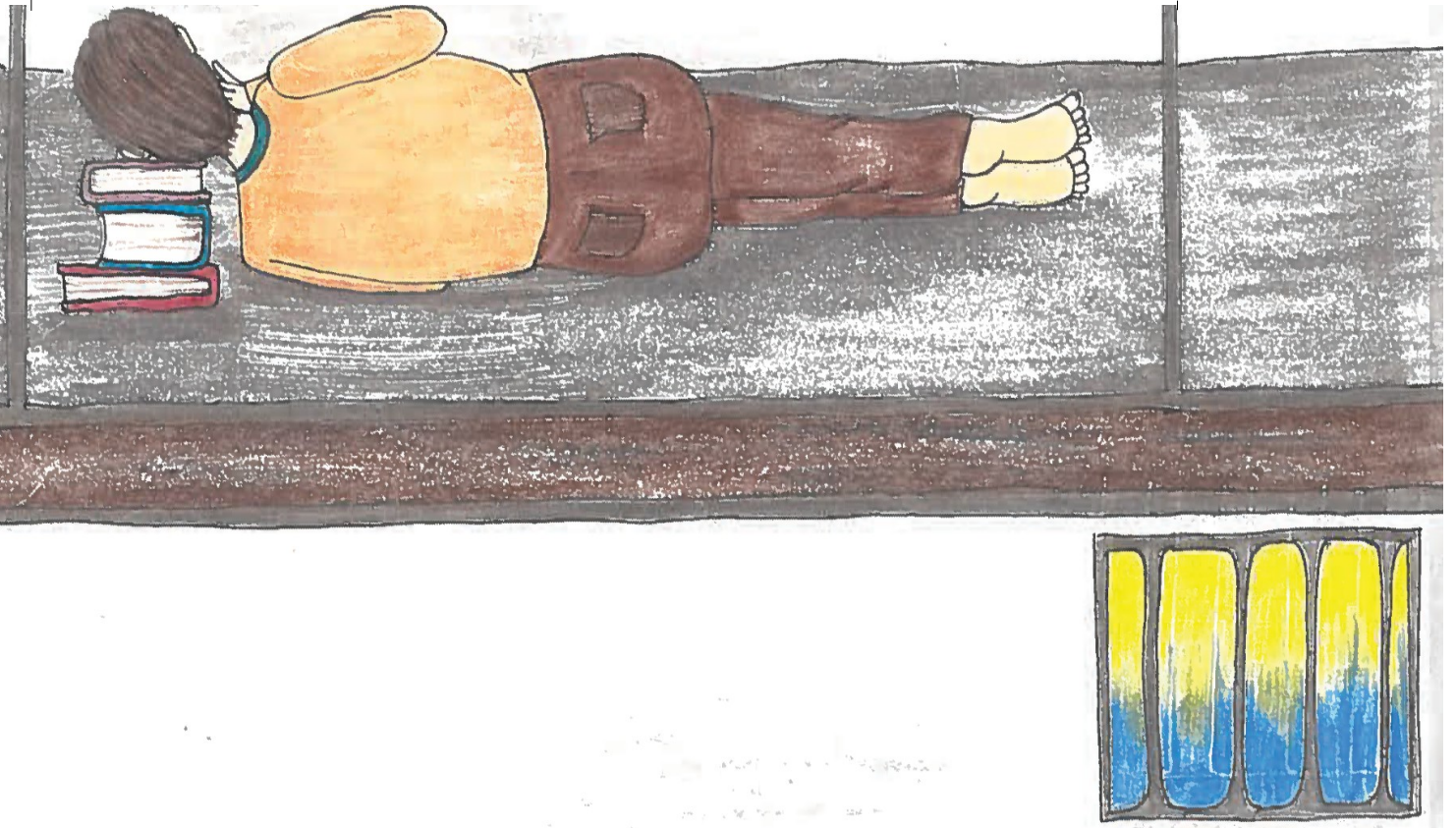
bacağından ameliyat oldu. Düşünün adamın ayağında vidalar/dikişler var. Ameliyatlı ayağından kelepçeledikleri gibi, en az bir ay hastanede yatması gerekirken sadece bir buçuk gün sonra geri getirdiler. Hiç bir işini kendi göremeyen yaşlı bir adam... Tuvalet bile gidemiyordu da, diğer mahkumlar aylarca sırayla altını temizlediler. Zavallı adamcağızın ölebilmek için dualar ettiğine bizzat şahidim. Nitekim bacağı gitgide inceldi, apse yaptı ve sakat kaldı.

Tüm bunları görürken sadece kendiniz için üzülemiyorsunuz. Hatta bazen kendinizi unutup onlar adına daha çok üzülyorsunuz. Zira yalnız değilsiniz ve sizden daha kötü durumda insanlar, hiç yere insanlık dışı muamelelere maruz kalıyorlar.

Genç bir polis arkadaşımız vardı, durumu medyaya da yansıdı. Gencecik, sağlıklı, pırıl pırıl bir polis memuru... Sözde darbe girişimi bahanesiyle onu da bizimle aynı hapis haneye koymuşlardı. Kül tablasıyla elmacık kemiğini kırmaktan tutun da, karısını bebeğiyle tutuklamalara kadar pek çok işkence gördü... Zavallı genç, maruz kaldığı işkence ve psikolojik baskılardan dolayı sonunda hastalandı, tedavi olabilmek için verdiği tüm dilekçeler sümen altı edildi ve sapasağlam girdiği cezaevinden bilinci kapalı halde çıkabildi. Kısa süre sonra da vefat etti...

İşte böyle... Aklın sınırlarını zorlayan türden bir dramdı yaşadıklarımız, gördüklerimiz, duyduklarımız...

Kardeşıme Kavuşuyorum!

Kış gelmişti... İklim çok soğuktu. Avlu kapısı içeriden 5-6 cm buz tutmuştu ve 20 metrekaare alanda bizler donmamak için birbirimize sokuluyorduk. Hayatımızda hiç bir güzel şey yok gibiydi... Ta ki bir gün -saat 2'de- kardeşim benim koğuşuma getirilene kadar...

Onunla burda bile karşılaşmak güzeldi. Ağlayarak birbirimize sarılıp dakikalarca öyle kaldık. İlerleyen günlerde beni daha da ağlatacaktı. Çokça ilaç vermişlerdi ve epey kilo almıştı. Yer olmadığı için tek kişilik yer yatağımı onunla paylaşmaya başlamıştım. En yakın arkadaşı itirafçı olmuş, kendisine dini sohbet yapan abisi(!) onu ele vermişti. Yaşadıklarını kaldıramayan Ali'nin psikolojisi bozulmuştu. Adeta bir çocuk gibiydi; geceleri istemsiz bir şekilde elleri ve ayakları titriyor, uykusunda "anne!" diyerek ağlıyor, bana sarılıyordu. Onu öyle görmek beni kahretse de, kendi derdimi unutup onu iyileştirmek için haftalarca uğraştım.

Bozulan psikolojisine ve rahatsızlığına rağmen Ali geldiği ilk günden itibaren insanlara yardımcı olmaya çalıştı. Az çok prosedürü bildiği ve dilekçe işlerinden anladığı için, hiç üşenmeden tek tek herkes adına itiraz dilekçesi yazdı. Benim tutukluluğum için bile defalarca itiraz dilekçesi gönderdi. Nitekim soğuk bir Şubat günü tutukluluğumun devamına karar verilmişken, onun yazdığı bir itiraz dilekçesiyle kurtuldum!

Tahliye Olmuştum!

Normalde mahkumlar tahliye olunca sevinirler. Ben olamadım! Kardeşimi (kardeşlerimi), canımın bir parçasını o rezil yerde bıraktıktan sonra çıkmanın ne anlamı vardı ki? Diyebilirim ki, hayatımın en bedbaht günüydü. Bir akşamüstü hava kararmışken beni tahliye ettiler. Dizime kadar gelen kara bata çıka, ağlaya ağlaya yürüdüm ve gelmekte olan bir otobüse atlayıp merkeze gittim. Evin kapısını heyecanla değil, utanarak çaldım. Kardeşimi arkamda bırakmanın suçluluğu vardı üstümde... Zaten annemin ilk sorusu "kardeşin nerde? oldu. Başımı öne eğdim, hiç bir şey diyemedim.

Dışarıda işlerin daha iyi olacağını düşünmüştüm fakat hiç de öyle olmayacaktı. Hapse girmemle birlikte kızımın psikolojisi bozulmuştu. Sürekli sokaktan taş çakıl topluyor, neden topladığı sorulunca da "kaybolurlar diye" cevabını veriyormuş.

Ben hapse girdiğimde eşim 5 aylık hamileydi, o stresten düşük yapmıştı. Hiç bir şey eskisi gibi olamayacakmış gibi hissediyordum... Bir kaç arkadaşım dışında, -onlar da arayıp ağlamaktan konuşamayarak kapatmışlardı telefonu- kimse benimle konuşmuyordu... Kalan eşyalarımı almak üzere okula gittim, dekan beni kapıdan içeri bile aldirtmadı. İnat ettim, direndim gitmedim, bekledim ve sonunda kişisel eşyalarımı alabildim. Tabi bunun sonucunda hakkımda tekrar şikayet yazısı yazdıklarını daha sonra öğrenecektim.

Hakkımda Yeniden Tutuklama Kararı Çıkartılıyor!

1.5 ay sonraydı. Avukatım, hakkımda yeniden bir tutuklama kararı çıkartıldığını söyledi. Asıl zor günler daha yeni başlıyordu. Tüm mal varlığıma ihtiyati tedbir konulmuştu. Akrabalarım, yakın dostlarım selam bile vermiyorlardı. Kalacak yerim yoktu çünkü kendi evime, annemlerin/ kayınvalidemlerin evine sık sık polis baskını düzenleniyordu. Eşimin babaannesinde gizleniyor, kaçak hayatı yaşıyordum. Bu duruma 15 gün kadar tahammül edebildim.

Artık bu ülkede kalamazdım! Pasaportum çoktan iptal edilmişti ve tek çare olarak yasadışı yollarla çıkma kararı aldım. Ancak bu nasıl olacaktı? Bilmiyordum. Bir gerilim filminin içinde gibiydim, zira tüm il-ilçe girişleri, metrolar, her yer, her yer polis kaynıyordu. Nihayet bir avukat arkadaşımın ayarlamasıyla, kaçakçılarla buluşmak üzere Aksaray'a doğru yola çıktık. Eşimle çocuğum da yanımdaydı. Kızımı son kez öperken çocuk -adeta her şeyin farkında gibi- durmadan ağlıyordu. Henüz 4 yaşında acıyla tanışmıştı zavallı kızım...

Akşamüstü beni bir araca bindirdiler. İçerde tanımadığım dört kişi daha vardı ve kimse kimseyle tek kelime etmiyordu. Fakat ifadeler çok şey söylüyordu. Gerginlik diz boyu... Edirne'ye girişte polis noktası vardı ve bizi değil ama hemen ardımızdaki aracı durdurlar. Kıl payı kurtulmuştuk.

Bir sınır köyü... Hemen ilerisinde Meriç Nehri görülüyor. Kaçakçılar hava kararır kararmaz bizi bırakıp kaçtılar. Sırtımızda çantalarla öylece kalakaldık. Güya bizi götürmek için başka birileri gelecek, bize yardım edeceklerdi. Fakat kimseler gelmedi. Bagajdan büyükçe bir poşet atıp kaçmışlardı, baktık ki içinde bot varmış meğer. Fakat o kadar ağırdı ki taşıyamayıp onsuz devam etme kararı aldık...

Köylüler Bizi İhbar Ediyor!

Birbirlerini hiç tanımayan, tek kelime bile konuşmayan ama mecburi kader arkadaşlığı eden dört kişi... Sırtımızda çantalarla yürürken etrafımız birden köylüler tarafından sarıldı. Ardı ardına sorular geliyordu; kimsiniz? Necisiniz? Nerden geliyorsunuz!? Nereye gidiyorsunuz!?

Oysa biz kaçakçılar tarafından sıkı sıkıya tembihlenmiştik; "birilerine rastlarsanız sakın Türkçe konuşmayın, Suriyeli gibi davranın yoksa ödül alabilmek için sizi ihbar ederler!" demişlerdi. Hiç konuşmadık, vücut dilimizle bir şeyler anlatmaya, bizim geçmemize izin vermelerini ifade etmeye çalıştık fakat muhataplarımız hiç de insancıl değillerdi. Bize oraklarla saldırıp çantalarımızı yağmaladılar, paralarımıza el koydular ve derdest edip hemen jandarmayı aradılar. O arada içimizden biri ellerinden kurtulup kaçmıştı. Ondan cesaretle bende fırladım!

Koştum... Koştum... Koştum... Hangi yöne olduğunun bir önemi yoktu. Sadece karanlığa doğru koşuyordum. Bata çıka bataklıklardan geçtim, taşlara takılıp düştüm, dizlerimi kanattım ama yine de durmadım. Hiç nefes almadan ne kadar koştum hatırlamıyorum. En sonunda dermanım bitince bir buğday tarlasında düşüp kaldığımı hatırlıyorum. Başakların arasına uzanıp yarım saat sadece gökyüzünü izledim. Şimdi ne yapacaktım? Çok geçmemişti ki jandarma geldi. Belli ki beni arıyordu. Onlar arazide arama yaparken ben -abartmıyorum- belki on yıl yaşlandım. Termal kameraları var mıdır? Köpek getirmişler midir? Öyleyse kesin yakalanırım! Ama yakalanmadım...

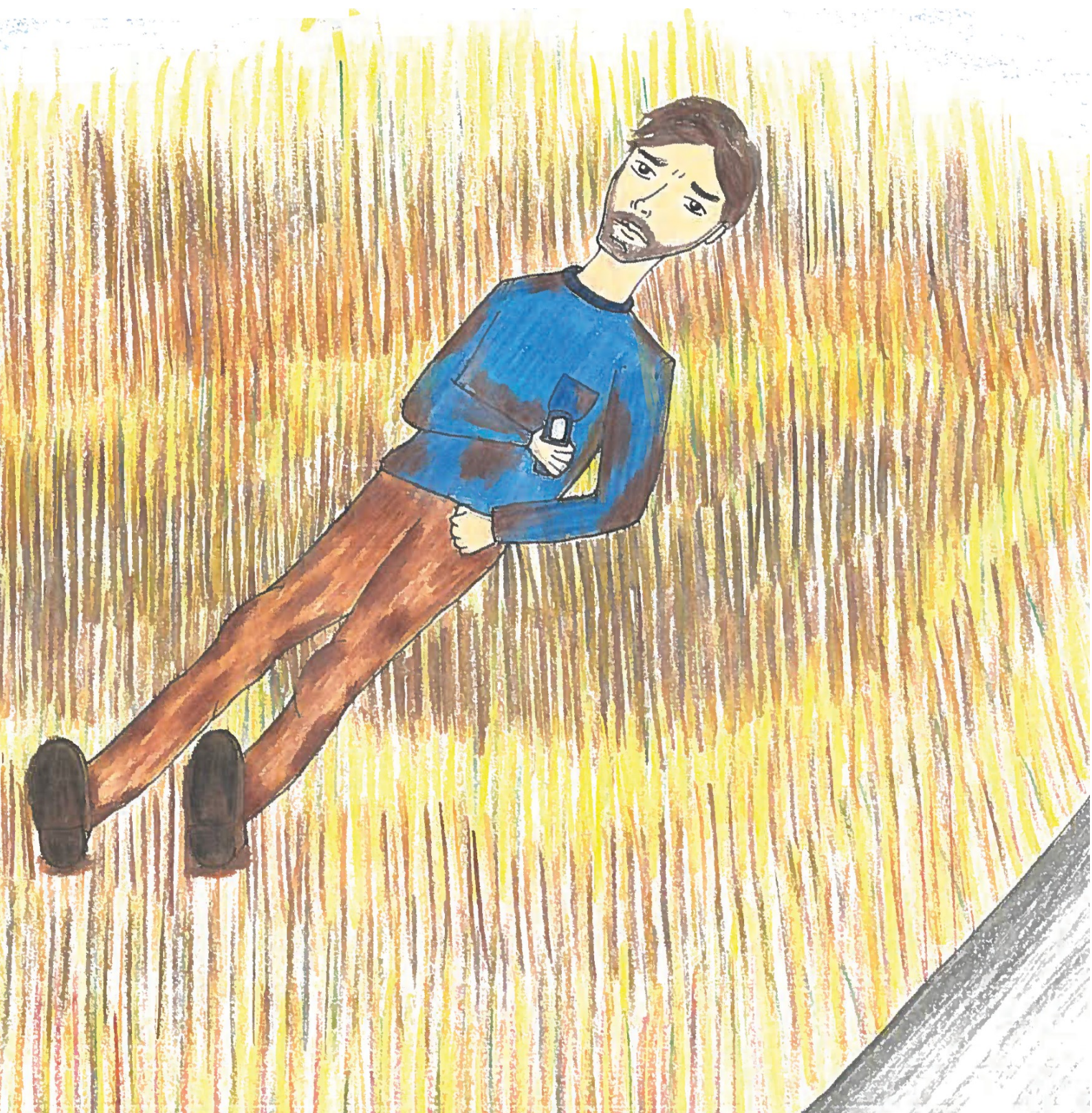
Biraz umutlandım. Hala kaçabilme imkanım vardı demek... Fakat çok kötü ıslanmıştım, ayakkabımın içi su doluydu ve donuyordum! Yanımda bir telefonum vardı, ellerim titreyerek ona sim kart taktım ve ışığı görünmesin diye üstüne kapanarak -ezberimdeki tek numarayı- babamı aradım. Yaşlı insanlar, panikleme sinler diye anneme babama söylememiştim. Babamdan sadece, eşimi arayarak bu numarayı aramasını

söylemesini istedim. Eşime ulaşınca da aracıyı arayıp durumumdan haberdar etmesini söyledim. Fakat o arama trafiğinde kontörüm bitti!

Dakikalar ilerliyor, kimseler beni aramıyordu. Belki de çekmiyordu, bilmiyordum. Bir süre sonra doğrulup nehre doğru yürüme kararı aldım. Yürüdükçe uzaktan köpek sesleri gelmeye başladı, ben iyice panikledim. Derken nihayet aracı aradı, "sizi alacağız yerinizi tarif edin" dedi. Sevinmişim. Fakat saatler ilerledikçe kimseler gelmeyecek, ben donma tehlikesi geçirecektim. Sonunda tekrar aradılar, bu kez "başının çaresine bak!" demek için... Ağlayarak yalvardım; gelmezseniz öleceğim burada, lütfen yardım edin! Tabi ki merhamet etmediler, onlar için hiç mi hiç değerim yoktu!

Nihayet bir arkadaşım ve kayınpederim araba kiralayıp beni almak üzere yola çıktıklarında ben, sürünerek yol almaya çalışıyordum. Donmamak için pantolonumun içine otlar sıkıştırarak ısınmaya çalıştım. Saat sabah 5 gibi tekrar arandım. Nerdeyse gelmek üzereydiler ve ben tahmini buluşma noktasına ulaşabilmek için dikenlerle dolu bir ormandan geçtim. Tüm vücudum parçalanacak, her yerime dikenler batacak ama ben umursamayacaktım. Çünkü hayatta kalmak istiyordum!

Saat 7:30 gibi buluşabildik. Her yerim balçık ve dikenlerle kaplıydı. Eve dönünce tam bir hafta boyunca vücudumdan dikenler çıkartacaklar fakat daha da önemlisi üç ay ceset gibi hasta yatacaktım. Aldığım tüm antibiyotiklere rağmen bir türlü iyileşemiyor, hastaneye de gidemiyordum. Keşke ölsem dedim defalarca, keşke ölsem!

Kapana Sıkışmış Gibiyiz...

Eşimin dedesiyle babaannesi yakalanma korkusuyla bizim kendileriyle kalmamızı istememeye başlamışlardı. Mal varlığımıza el konulmuş, kredi kartlarımız iptal edilmiş, babam avukatlara para vermekten ve bizlere bakmaktan sıfırı tüketmişti...

Durumumu bilen bir doktor arkadaşım -tüm riskleri göze alarak- kimsenin kimseyi tanımadığı dev apartmanlardan birinde benim için bir daire kiraladı. Evi döşedi, faturaları açtırdı, biraz da para bırakıp çıkıp gitti.

Küçük bir daire... Kızım evde çok sıkılıyordu ve ben onu parka götürme lüksünden bile mahrumdum. Tam 7 ay, tüm gün o dairede hapis hayatı yaşadım. Dikkat çekmemek için geceleri ışık açmıyor, kapının gözetleme deliğine bile peçete tıkiyorduk. Hayattan kopuk, kitap okuyup gündemi twitter dan takip ederek yaşadık. Boş vaktim çok olduğu için tüm istatistikleri inceliyordum, nerede ne kadar kaçakçı yakalanmış?!

7 ay sonraydı. Bir gün bilmediğim bir numaradan arama aldım. Karşımda tanımadığım biri, doktor arkadaşımın ismini vererek "selamı var" dedi ve kapattı... Anlamıştım. Belli ki arkadaşım tutuklanmış, yerimizi değiştirmemiz için bizi uyarıyordu. Artık orda kalamazdık, hemen ayrıldık. Bu arada yurt dışına çıkmak için bir kaç girişimim daha olacak, fakat geçmiş tecrübemden dolayı yapamayacaktım. Dengem bozulmuştu, istem dışı şeyler yapıyor, durduk yere hastalanıyordum. Babam yaşadığı strese dayanamayarak anjiyo ve by-pass oldu. Göremedim bile onu, ziyaretine gidemedim, kan lazım oldu; gidip veremedim! Çok bedbahttım!

Tek Çare Gitmek!

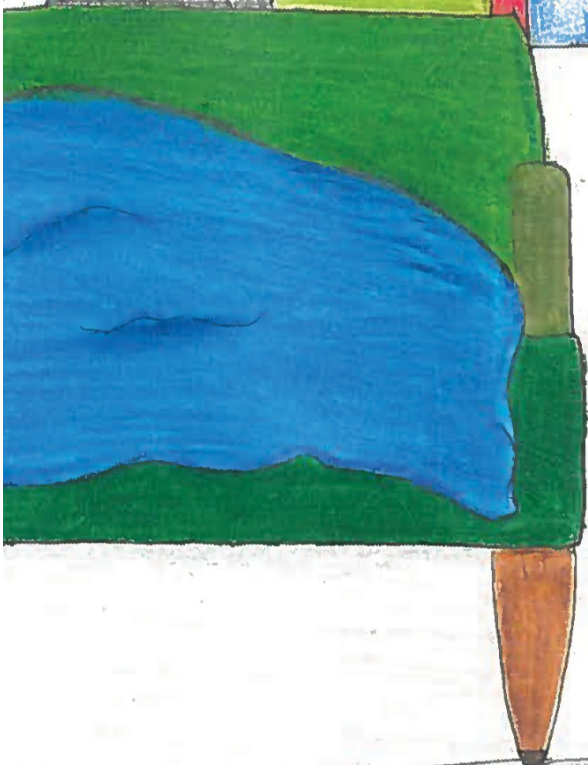
Artık tüm yollar kapanmıştı. Ya gidecek ya da hapse düşecektim. Ancak daha önce yaşadığım korkunç tecrübe yeni bir adım atmamı da engelliyordu. Psikolojimi düzeltecek ilaçlar kullanmaya başlayarak cesaretimi geri aldım.

Bir Cumartesi günü beni tekrar aldılar. İki aile ve bir de ben varım. Bir sürü şey duymuşum, okumuşum. Kaçakçılar tarafından öldürölüp parası alınanlar, nehre düşenler... Yakalananlar... Kaçmayı başarıp geri iade edilenler...

Korkuyorum, fakat gitmekten başka çarem de yok. Kendimi (benimle aynı dertten muzdarip insanlarla birlikte) nehir kenarında bot şişirirken buldum. Kafamda deli sorular; asker gelebilir! Botun pervanesi çalışmıyor! Akıntı yoğun!

Nihayet yola çıktık. Fakat yalpalaya yalpalaya gitmeye çalışırken botumuz tam iki kez Türk sınırına vurdu! Herkes gergin, herkes umutsuz... Belli ki bu yolculuğu başarıyla tamamlayamayacak, yakalanacağız. Öyle ki, yol arkadaşlarımdan bir kadın, artık bu strese dayanamayıp kendini nehre atmaya çalıştı!

Nihayet Yunanistan...

Nihayet... Beş saat süren gergin bir yolculuğun ardından aynı botta on kişi, Yunanistan'a geçebildik... Aramızda çocuklar var... Hayatlarının daha baharında edindikleri korkunç deneyimi hayal edebiliyor musunuz? Sonrasında karadan yürümek zorunda kaldığımız 5 saatlik zorlu parkuru(!) onlar da bizimle yürüdüler maalesef...

Yolculuğun bundan sonrasında bir arkadaşım ile devam edecektik. Yurt dışında yaşayan bir diğer arkadaşım uydudan takip ederek bizi yönlendirdi. Onun sayesinde köylere ve yerleşim yerlerine uğramamaya çalıştık. Yorgunluğumuzu söylemiyorum bile ama yürümekten ayakkabılarımızın parçalandığını söyleyebilirim.

Ve sonunda küçük bir şehre vardık. Oradan otobüsle başka bir şehre geçmeye karar vermiştik. Fakat yolda polis durdurdu. Korkuyordum. Zira bir önceki başarısız kaçma girişimimde kaçakçılar benim pasaportuma sahte mühür basmışlardı, bunu fark ederlerse kesin geri gönderirlerdi. Polis yanımıza gelip pasaportlarımızı görmek istedi. Sonuçta uzun bir kaçış sürecindeyiz, pasaportlarımızı da elimizde sallaya sallaya götürmüyoruz. Poşetlere sarıp çoraplarımızın içine saklamışız. Tabi biz iki arkadaş -bize çevrilen tüm meraklı bakışların altında pasaportlarımızı sakladığımız yerlerden çıkartınca durum anlaşıldı. Polis bizi hemen otobüsten indirip sorguya aldı. Arkadaşım hemen atıldı; "biz Tayyip'ten kaçıyoruz!" Polis biraz kızdı filan ama pasaportlarımızı verip "hadi gidin" demeyi de ihmal etmedi.

Yeniden doğmuş gibiydik. İlk kez biraz rahatlar gibi olduk ve uzunca bir zamandır hiç bir şey yemediğimizi hatırlayabildik. Önce biletlerimizi aldık, ardından gidip pizza yedik. Benim aklım ailemde, özellikle de babamdaydı. Yeni kalp ameliyatı olmuştu ve heyecanlanmasın diye süreçten haberdar etmemiştik, inşallah iyidir diye düşündüm kendimi unutup, inşallah iyidir... Sadece karımla ve kızım ile vedalaşmışım.

5-6 saatlik bir yolculuğun ardından önce bir şehre ulaştık, ardından Atina'ya geçtik. İki gün orada kalmamız gerekiyordu. Bir oda bir salondan müteşekkil,(8-9 kişi) mültecilerin kaldığı bir yer bulduk.

Amerika Gerçekten Maceralarla Dolu...

Bizde "macera dolu Amerikaaa...." diye başlayan bir şarkı vardır, bizim Amerika'ya ulaşma çabamız gerçekten maceralı olacaktı. Vizelerimiz vardı gerçi ama havaalanına varır varmaz ülkeye illegal yollarla girdiğimiz için bizi tutukladılar. Korkuyorduk fakat şükür ki korktuğumuz başımıza gelmeyecekti.

İşte havalanmış bir Amerika uçağındaydık! Bütün zorluklara bunun için göğüs germiştik sonuçta. Ne hissettin? Sevinçli miydin? diye soracak olursanız, hayır değildim! Yaşadıklarımın sonrasın sevinme ve üzülmeye hislerimi kaybetmişim gibiydi...

Amerika'ya girişte de yine bir kez daha polis sorgusuna alınacaktık. Görevliler bizi almak istemediler. Dedim ki, ben zararlı biri değilim. Bakın pasaportuma daha önce ülkenize en az 20 kez gelmişim. Öyle deyince izin verdiler.

Ve Kanada...

Kanada'ya geçmek için iki sebebim vardı; biri Kanada hükümeti maddi olarak daha fazla yardımda bulunuyordu. İkinci ve daha önemlisi de aile birleşimi daha kolaydı. Vize alamadığımız için mecburen Kanada'ya da illegal yollarla geçecek, geçer geçmez ilticaya başvuracak, bir gece detention center'da kaldıktan sonra da salınacaktık...

...

Henüz 6 aydır burdayım ve kendime yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum. Ailemden, sevdiklerimden uzakta, -bu her ne kadar çok zor olsa da- onlar tek motivasyonum... Beş kuruşsuz geldiğim bu ülkede, önce arkadaşım ile bir ev tuttuk. Türk bir aile bana 9 taksitle araba verdiler. Şimdi o arabayla pizzacıda delivery yapıyorum.

Ben buraya geldikten bir süre sonra bir kızım daha oldu. Zor günlerinde eşime destek olamasam, kızımı kucağıma alma saadetinden bile mahrum olsam da, her gün telefonda görüşüyoruz. İki kızım da büyüyorlar ve ben bütün bu güzellikleri bir telefonun ucundan takip etmek zorunda kalıyorum. Hayatımda yaptığın en anlamlı iş nedir diye sorarsanız; "ne kadar yorgun olursam olayım, -her gün en az üç saat kızım ile telefonda sohbet etmek" derim....

İltica başvurusunda bulundum ve mahkeme tarihimi bekliyorum...

Maddi-manevi hayata tutunmaya çalışıyorum. Burada iklim ve hayat şartları çok ağır. Ve -çok umudum olmasa da- bir mucize bekliyorum. Umarım bir gün aileme kavuşurum, dilimi daha da geliştirip bir üniversitede, gönüllü olarak dahi olsa kendi işimi yapabilirim. Bugüne dek hayat bizi hep hayalimizden dahi geçmeyen şeylerle karşılaştırmadı mı sanki? Neden olmasın?

Bu süreçte yaşamak için küçük ümitler biriktirmeyi öğrendim. Geleceğe dair küçük ümitleri birbirine ekleyip -onlardan sağlam halatlar yapıp- hayata dört elle sarılmayı...

Sürgün

15 Temmuz 2016 başarısız darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan, özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

“SÜRGÜN” adlı bu eser yaşanmış bir hayat hikayesi olup ülkenin en saygın üniversitelerinden birinde başarılı bir akademisyenken “sözde” darbe girişimi ardından hayatı bir anda altüst olan A.K.’nın özgürlüğüne kavuşma umuduyla çıktığı yolculuğu anlatmaktadır.

